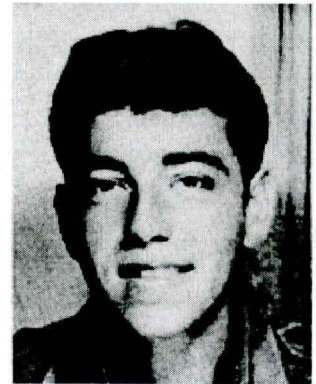

טוראי שולמן, בנימין ("בני")

בן שמחה ובלהה. נולד ביום י' בתמוז תש"ו (9.7.1946) בחדרה. סיים את לימודיו בבית-הספר היסודי על-שם אחד-העם שבמקום. בעודו תלמיד בבית-הספר היסודי דבקה נפשו בים ובמהרה הצטרף ל"זבולון" ובית-הסירות של אגודה ימית זו הפך לו לבית שני אשר בו חושלה אהבתו לים בידיעה מקצועית עמוקה. השתייך לסקציה הימית של "הפועל" בחדרה. את לחמו מצא במקצוע המכונאות. הוסמך כמפקד סירת-מפרשים בקורס של גדנ"ע-ים בעכו ביולי 1963 ומה גדולה היתה שמחתו כשנערכה לבוגרי הקורס הפלגה בת יומיים מחיפה לפמגוסטה. לאחר הפלגה זו לא מצא מנוחה לנפשו בעבודות-החוף, כי מאד אהב את הים; והנער בן הט"ז מצא דרך להתקבל לעבודה בספינת-דיג. במאי 1964 גויס לצה"ל ומטבע הדברים ביקש לשרת בחיל-הים, אך מבוקשו לא ניתן לו והוא הוצב ליחידת חרמ"ש בדרום-הארץ. משנשתחרר מן הצבא נתמנה רכז בסקציה הימית של "הפועל". בדאגות ובאחריות מפליאה עסק בהדרכת-נוער, באירגון שיוטים, ומעל לכל - בנטילת חלק פעיל בתחרויות-שיוט. את לב-חבריו קנה בנימין בעצם מסירותו וקסמו האישי. אחרי שחרורו מן הצבא (באוגוסט 1966) היה יוצא למילואים ובמסגרת זו היה גם במלחמת ששת הימים. בגלוייתו האחרונה (מתאריך 7.6.1967) כתב בנימין מתוך האופטימיות האופיינית לו: "אני מקוה כי המאבק יסתיים במהרה כשידנו על העליונה", אך בקרב שנערך בגיזרת גדות נפצע בנימין ביום החמישי לקרבות וכעבור חמישה ימים נפטר מפצעיו; זה היה ביום ה' בניסן תשכ"ז (13.6.1967). הובא לקבורה בבית-הקברות הצבאי בנהריה והועבר לאחר-מכן למנוחת-עולמים בבית-הקברות בחדרה. המג"ד ומפקד-הפלוגה שלו שבאו להביא את הבשורה הזו לביתו סיפרו את עלילות הגבורה של הבן שהצליח לחלץ פצועים מתחת לפגזי האויב - אלא שהוא עצמו נפצע אז באופן אנוש.

(דף זה הוא חלק ממפעל ההנצחה הממלכתי 'יזכור', שנערך ע"י משרד הביטחון)

נזכר את כולם

כל הזכויות שמורות © 2009. מדינת ישראל, משרד הביטחון.
Copyright © 2009. The State of Israel, Ministry of Defense. All rights Reserved.

בנימין שולמן

בנימין נולד בחדרה. סיים את לימודיו בבית הספר
היסודי "אחד העם". עוד בהיותו תלמיד ביה"ס נמשך אל
הים ואף הצטרף לאגודה הימית "זבולון".
במאי 1946 גויס בני לצה"ל, לחיל השריון, למרות
משיכתו העזה לים. כשהשתחרר מן הצבא חזר לפעילות מוגברת
בשטח השיט והתמסר ללא גבול לתפקידים ב"זבולון" עד
שנתמנה למפקד הפלוגה הימית בחדרה.
עם פרוץ מלחמת ששת הימים נקרא לחזית רמת הגולן ושם,
ביום א' בסיון תשכ"ז (09-06-1967), בהחישו עזרה דחופה
לחייל פצוע, נפצע פצעים אנושים מאש הסורים. כעבור
חמישה ימים נפטר מפצעיו.
הובא לקבורה בבית הקברות הצבאי בנהריה ולאחר מכן
הועבר למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחדרה.
ביוני 1969 נערך טקס השקת סירת מפרשים "דגם 420"
על שמו של בנימין. כמו כן הונצח שמו בשיט שנערך
לזכרו על ידי "המועדון הימי חדרה".

בנימין שולמן

ל ד מ ו ת ו

מדברי אביו:

"בים ובסודותיו ראה בני עולם מיוחד שיש ללמוד אותו

ולחקרו. בכל שעות הפנאי שלו רץ לפקוד את סירתו והפליג

בים אשר בגליו הסוערים היה מוצא שקט ומרגוע. כשהתגייס

לצה"ל התאכזב על שלא הוצב לשרת בחיל הים. אך לאחר

שחרורו, משנתמנה למפקד הפלוגה הימית בחדרה, מצא בכך

סיפוק רב, גילה כשרון, מחשבה ומעוף. משאת נפשו נשאר הים

בו ראה את עתידו.

היה עלם נאה, תמיר ובעל מחשבה בהירה. הצטיין בכושר

הדיבור ושפתו היתה עשירת ביטויים ורעיונות. היה לו חוש

לניסוח ולניתוח בעיות. הצטיין בחוש ביקורת לגבי הסובב

אותו שכן רצה לראות חברה בנויה על יסודות מוסריים

בריאים ומוצקים.

בחוץ חבריו וידידיו היה תופס עמדה מרכזית ומושך

תשומת לב בלתי רגילה. לדבריו היה משקל וכוח שיכנוע".

בנימין שולמן

מספר אחיו פנחס: "נער חמד היה, אחי בנימין, מלא

חדוות חיים, בעל מרץ רב ומטובי התלמידים בבית הספר

"אחד העם". בעודו תלמיד התאהב בים. בהתלהבות רבה עסק

בהדרכת נוער ובארגון שיוטים ותחרויות לסירות.

האופטימיות האופיינית לו, השתקפה בגלוייתו האחרונה,

ששלח ב 7- ביוני 1967 ובה כתב: "אני מקווה כי מאבק זה

יסתיים במהרה כשידנו על העליונה", ובנימין שלנו היה

חייל למופת, אהוב על חבריו ומפקדיו".

השלום האחרון

בת דודתו, צילה, מזכירה את ימי הנעורים המשותפים:

"תמיד היה נדמה לי שרוצה אתה לחבוק בזרועותיך את היקום

וכל אשר בו. החיים היו בעיניך נכס יקר שיש למצות את כל

הטוב שבו. ביקוריך בביתנו היו תמיד חטופים. ככה סתם,

ללא הודעה מוקדמת, כדרכך היית ניצב בפתח, מיוזע ומשולהב

כשחיוך רחב מכסה את פניך ואז היה הבית מתמלא אור.

נוכחותך היתה מעניקה משהו מאהבת החיים.

בנימין שולמן

מאוד התאכזבת כשלא ניתן לך לשרת בחיל הים. יתכן
שהיתה האכזבה זו הגדולה של חיך משום שהים סימל בשבילך
את החיים. היית סמל למשמעת עצמית, לשמחת החיים
ולאהבת האדם.

נזכרת אני כשעמד בנימין על המדרכה ונופף לי בידו
לשלום. לא ידעתי שזהו ה"שלום" האחרון. מעולם לא תיארתי
לעצמי שמהו יוכל לו, לבנימין שלנו החזק, הזקוף, והגא.
לא העליתי על דעתי שאיזושהי רוח תוכל לכופף את קומתו".

בנימין שולמן

ספינה - מזמור

הים אהבתי

במדבר בחלתי

גל וסלע - שיר וצחוק

אבק וחום המה מגור.

ספינה על אופק היא

מזמור

אורחת גמלים - מוות ושחור

חברים, נלכה מערבה

ולא נשקע בחול

ים כחול יקביל פנינו

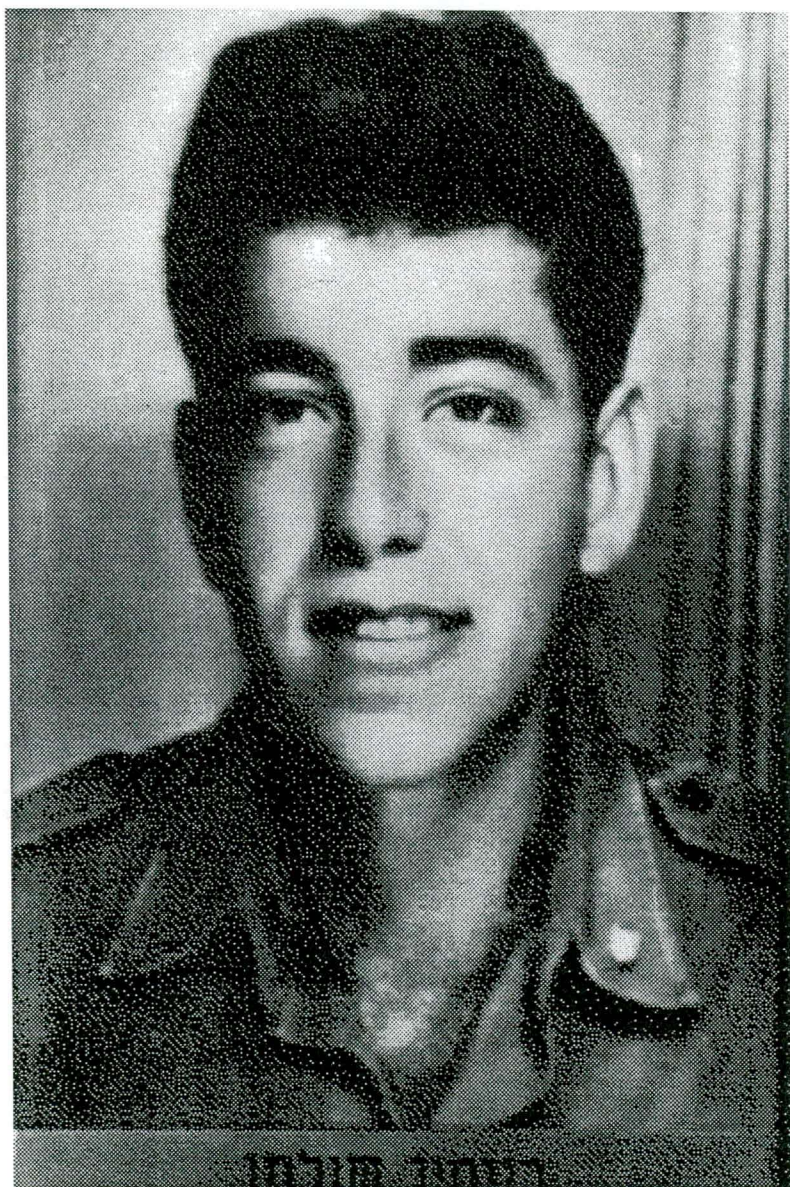
כמו שלשום ותמול.

(מתוך שיר שכתב בנימין לאמו)

יד לבנים - חדרה

בנימין שולמן
בן בלהה ושמחה שולמן

09/07/46
09/06/67

י' בתמוז תש"ו
א' בסיון תשכ"ז

נולד ביום
נפל ביום